

DE KLEDING VAN DE HOGEPRIESTER (2) – Efod HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in Deel 1 van de studie over de heilige, hogepriesterlijke kledij zagen we, dat kleding in geestelijk schaduwbeeld wijst op levenswandel. Heilige kleding duidt dan op levensheiliging.

We zagen voorts, dat de Israëlitische hogepriester een typebeeld was van de Here Jezus Christus, onze hemelse Hogepriester, Die door intens lijden werd geheiligd en volmaakt. Wat ligt dan meer voor de hand, dan dat de hogepriesterlijke kledij wijst op de levenswandel van die wondervolle Hogepriester? We zullen in deze studie ontdekken, dat alle aspecten van Jezus' dienstbetoon en verlossingswerk, inclusief Zijn dood, Opstanding en Hemelvaart, in deze hogepriesterlijke kledij kunnen worden gezien. En Zijn schitterende levenswandel is ook tot voorbeeld van ons.

Efez. 5:1-2 – *“Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen; En wandelt in de liefde, gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.”*

1 Petr. 2:21 – *“Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen;”*

Juist in het eerste kledingstuk van de hogepriester dat ik met u wil bespreken, namelijk de zogenaamde Efod, komen aspecten van Jezus op een zeer bijzondere wijze tot uitdrukking. Zoals we straks zullen zien, representeert de Efod met name de kruiswandel van Jezus op aarde.

Ex. 28:6-14 vermeldt over de Efod: *“6 En zullen den efod maken van goud, hemelsblauw, en purper, scharlaken en fijn getweerd linnen, van het allerkunstelijkste werk. 7 Hij zal twee samenvoegende schouderbanden hebben aan zijn beide einden, waarmede hij samengevoegd zal worden. 8 En de kunstelijke riem zijns efods, die op hem is, zal zijn gelijk zijn werk, van hetzelfde, van goud, hemelsblauw en purper, en scharlaken, en fijn getweerd linnen. 9 En gij zult twee sardonixstenen nemen, en de namen der zonen van Israël daarop graveren. 10 Zes van hun namen op een steen, en de zes overige namen op den anderen steen, naar hun geboorten; 11 Naar steensnijderswerk, gelijk men de zegelen graveert, zult gij deze twee stenen graveren, met de namen der zonen van Israël; gij zult ze maken, dat zij omvat zijn in gouden kastjes. 12 En gij zult de twee stenen aan de schouderbanden des efods zetten, zijnde stenen ter gedachtenis voor de kinderen Israëls; en Aäron zal hun namen op zijn beide schouders dragen, ter gedachtenis, voor het aangezicht des HEEREN. 13 Gij zult ook gouden kastjes maken, 14 En twee ketentjes van louter goud; gelijk-eindigende zult gij die maken, gedraaid werk; en de gedraaide ketentjes zult gij aan de kastjes hechten.”*

De Efod was een sierlijk, kunstig geborduurd overkleed, dat geweven was van prachtig gekleurde garens/stoffen, namelijk goud, hemelsblauw, purper, scharlaken en fijn getweerd wit linnen. De Efod werd óver de blauwe mantel (met dááronder de witte rok vol oogjes) gedragen. De Efod was dus het buitenste, méést zichtbare kledingstuk van de hogepriester. Voor- en achterpand van de Efod waren door middel van schouderbanden aan elkaar bevestigd. Op elk van de beide schouderbanden was een sardonixsteen in een gouden kastje geplaatst. Op iedere steen waren zes van de twaalf namen van de zonen van Israël (de twaalf stammen) gegraveerd. Beide gouden kastjes waren met gouden, gedraaide ketentjes aan de schouderbanden van de Efod bevestigd.

Over de Efod werd een kunstelijke gordel gedragen, bestemd om de Efod aan te binden. Deze gordel, die precies dezelfde kleuren als de Efod zelf had, zal ik in een aparte studie bespreken.

Zowel de oorsprong als de betekenis van het bijzondere woord Efod (in het Hebreeuws eveneens “*efod*” – אֶפֹּד), dat zoals reeds door mij opgemerkt de kruiswandel van Gods geliefde Zoon representeert, zijn onbekend. Het is mijn persoonlijke overtuiging, dat God ook

hierin Zijn hand heeft gehad. Jezus stamt immers uit de eeuwigheid, uit onbekende oorsprongen, die voor de mensen toegesloten zijn.

Spr. 8:22-27 – *“De HEERE bezat Mij in het beginsel Zijns wegs, voor Zijn werken, van toen aan. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; van den aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren, als nog geen fonteinen waren, zwaar van water; Aleer de bergen ingeest waren, voor de heuvelen was Ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch de aanvang van de stofjes der wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een cirkel over het vlakke des afgronds beschreef;”*

Mich. 5:1b – *“.....? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.”*

Broeders en zusters, wat in het schriftdeel Ex. 28:6-14 met name opvalt is, dat de Efod dezelfde kleuren heeft als de Poort (de toegang tot de Voorhof) van de Tabernakel, de Deur (de toegang tot het Heiligdom), de Voorhang (de toegang tot het Allerheiligdom) en ook het Tabernakeldekkeled. Het enige verschil was, dat er in de efod nog gouddraad was geweven.

Jezus' levenswandel was naar Gods plan en wil

In de studies over de Tabernakel zagen we reeds, dat zowel de Poort, de Deur als de Voorhang op Jezus wijzen. Het Tabernakeldekkeled wijst op het geloof in Jezus. En we ontdekten voorts, dat hun kleuren een blik geven op de verschillende aspecten van Jezus' karakter, houding, handel en wandel en ook in relatie staan tot de taak en de positie, die Zijn hemelse Vader aan Hem had gegeven. Jezus' gehele levenswandel, in het rotsvaste geloof in Zijn Vader dat Zijn gehele wezen volkomen beheerste, was naar volledig naar Gods wil. Het was als een schitterend kunstwerk. Zijn leven was een borduurwerk, waarvan de verschillende draden onbegrijpelijk mooi door elkaar geweven waren. Zelfs als ongelovige wereldlingen de vier evangelieën lezen, kunnen zij niet anders dan beamen, dat Jezus een onbeschrijfelijk bijzondere Persoon is en een Voorbeeld voor iedereen. Hoe bijzonder is het toch, dat elk van de vier evangelieën juist ook de verschillende aspecten van Jezus' levenswandel, houding en karakter weerspiegelen. Alle vier werpen ze een verschillende blik op onze Here Jezus Christus en leggen een specifieke nadruk op Zijn taak en positie.

De bijbel spreekt ten aanzien van het Tabernakeldekkeled, het Voorhangsel, de Deur, de Poort en ook de Efod daarom steeds van ófwel *“geborduurd werk”*, ófwel van het *“allerkunstelijkste werk”* (Ex. 26:1, 31,36; 27:16; 28:6).

Jezus' kruiswandel op aarde (de Efod) was het allerkunstelijkste werk, hetgeen slechts kon worden ontworpen en vervaardigd door het van Liefde en Barmhartigheid overvloeiende hart van een oneindig wijze en genadevolle God, Die niet wilde dat er ook maar één mens ooit zou verloren gaan (2 Petr. 3:9). In Zijn verlangen om de verbroken gemeenschap met de in zonde gevallen mens te herstellen, bedacht Hij een hoogverheven Raadsplan, waarin Zijn eigen geliefde Zoon de hoge, oneindig dure prijs voor onze verlossing zou moeten betalen. Rom. 11:33-36 – *“O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzochtelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem wedervergouden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.”*

Het met *“geborduurd”* vertaalde Hebreeuwse woord is afkomstig van een oorspronkelijke werkwoordstam, namelijk *“raakam”* (רָקַם), dat *“het schakeren, afwisselen, mengen van kleuren”* betekent, hetgeen onder andere bijvoorbeeld wordt gedaan door iemand, die stoffen weeft of borduurt. Wat een geweldig beeld van de veelkleurigheid van Jezus! Hij kwam op aarde om de wil van God de Vader te doen (Hebr. 10:7). Jezus' wondervol geschakeerde kruiswandel op aarde was in alle facetten ontsproten aan de Wijsheid van Zijn Vader.

Joh. 5:19-20 – *“Jezus dan antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De Zoon kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen; want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks. Want de Vader heeft den Zoon lief, en toont Hem alles, wat Hij doet; en Hij zal Hem groter werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert.”*

Jezus was Koninklijk in Zijn houding, maar ook bereid om de allerlaagste plaats, die van een Dienstknecht of slaaf, in te nemen. Ook was Hij volkomen Mens in al Zijn gevoelens en emoties, pijn en strijd. Maar toch steeds de Overwinnaar! En zowel in Zijn verhouding met de hemelse Vader als in Zijn openbare optreden was Hij toch ook waarlijk de Zoon van God.

Het voor *“allerkunstelijkst(e)”* gebruikte Hebreeuwse woord is eveneens afkomstig van een oorspronkelijke werkwoordstam, namelijk *“chaasjav”* (חָשַׁב), dat eigenlijk letterlijk *“vlechten, weven”* betekent of in algemene zin *“vervaardigen”*. Maar in figuurlijke zin betekent het *“ontwerpen, in kaart brengen, voornemen, bedenken, overleggen, overdenken, berekenen, bezien, waarden, achten”*. En met deze betekenissen voor ogen wordt het ons duidelijk, dat de grote Ontwerper en Bedenker van dit alles de Here God in de hemel was, de Eeuwige en de Schepper van hemel en aarde. Hij alleen! Onze ontzagwekkende, heilige God gaf Zelf aan Mozes de opdracht om een Tabernakel te bouwen naar het hemelse voorbeeld, dat aan hem op de berg was getoond (Ex. 25:8-9; 26:30). Een Tabernakel die in alle facetten éérs wijst op Zijn geliefde Zoon Jezus, maar vervolgens ook op Diens aanstaande Bruid, de Gemeente, het Nieuwe Jeruzalem. Hebr. 11:10 – *“Want hij (HJMS, Abraham) verwachtte de stad, die fondamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.”*

De geestelijke betekenis van de kleuren van de Efod

Broeders en zusters, wat hebben de genoemde kleuren ons precies te zeggen?

Hemelsblauw is de kleur van de hemel en verwijst daarom naar de geweldige Opstandingskracht van Jezus als de grote Dienstknecht. Immers, een slaaf zal steeds weer opnieuw de kracht en de moed moeten vinden om de allerzwaarste taken en werkzaamheden, die zijn meester hem opdraagt, te volbrengen. Met nauwelijks de tijd om zelf te eten of te slapen, moet hij altijd klaarstaan voor zijn meester.

De Opstandingskracht had Gods Dienstknecht nodig om de werken van de duivel te verbreken en de mensen te verlossen. Jezus had immers, toen Hij als Mens werd geboren het vrije gebruik van Zijn goddelijke macht afgelegd (Fil. 2:6-7). Hij was de mensen gelijk geworden en dus ook met menselijke zwakheid omgeven. De Opstandingskracht van de Heilige Geest, aan Wie Hij Zichzelf volkomen afhankelijk stelde, was voor Hem onontbeerlijk om Zijn kruiswandel te volbrengen en had Hij nodig om in verzoeking en intens, vreselijk lijden als Overwinnaar uit de bus te komen. En hoewel Jezus als dé Dienstknecht tenslotte, als ware Hij de grootste misdadiger, werd gekruisigd, stond Hij door de Opstandingskracht op uit het graf (Matt. 28:6; Mark. 16:6; Luk. 24:6).

Met name in het evangelie van Markus zien wij Jezus zo nederig als de Dienstknecht der Mensen, zulks in tegenstelling tot Zijn positie als de Koning, Die Hij óók was.

Mark 10:45 – *“Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.”*

Van een dienstknecht en een slaaf wordt zoals gezegd ogenblikkelijke, snelle gehoorzaamheid vereist. Juist in dit evangelie blijkt dit! Bijvoorbeeld uit het veelvuldige gebruik van het woordje *“terstond”* in relatie tot het krachtige optreden van Jezus.

Jezus was de Dienstknecht aller dienstknechten. Heel zijn levenswandel was erop gericht om de mensen te dienen en te redden en ons hiermee een geweldig voorbeeld te geven, dat wij dienen na te volgen. Mark. 10:43-44 – *“Doch alzo zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u groot zal willen worden, die zal uw dienaar zijn. En zo wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn.”* Leest u ook Gal. 5:13.

Als ook wij onze geloofsblik op de hemel gericht weten te houden, zullen ook wij die goddelijke Opstandingskracht mogen ervaren (Luk. 21:28; Ps. 110:7; Jes. 40:26; Job. 39:27).

Overigens staat in het Markusevangelie geen geslachtsregister van Jezus. Het geslachtsregister van een slaaf is immers totaal niet relevant.

De kleur purper verwijst naar de waardigheid en majesteit van Jezus als de Koning. In vroegere tijden droegen koningen immers onder andere purperen mantels en andere purperen kleding als teken van hun majesteit (Esther 8:15; Dan. 5:7,16,29; Hoogl. 3:10, 7:5).

Met name in het Mattheüsevangelie zien we Jezus vaak uitgebeeld in Zijn majesteitelijke wandel als de (nog) ongekroonde Koning der koningen. In dit evangelie worden dan ook de termen Koninkrijk (der hemelen) en Koning het vaakst gebruikt.

Jezus komt terug, broeders en zusters, maar nu niet meer als een klein baby-tje, met wie de mensen dachten alles te kunnen doen. Neen, Hij zal terugkomen als de grote *“Koning der koningen”*, Die over de gehele aarde zal gaan regeren. In het Hebreeuws wordt voor deze uitdrukking een typische overtreffende trap gebruikt. De term is *“melech malchei melachiem”* (מֶלֶךְ מַלְכֵי מַלְכִּים), dat wil zeggen *“de koning van de koningen der koningen”*.

Uiteraard hebben koningen geslachtsregisters. Het Mattheüsevangelie begint dan ook juist wél met Jezus' geslachtsregister en vermeldt dat Jezus de zoon van David was, die dé grote, Israëlitische koning was (Matt. 1:1,6).

Het is in dit verband voorts belangrijk, broeders en zusters, dat wij bedenken dat de positie van een koning totaal tegengesteld is aan de positie van een dienstknecht of slaaf.

De rode kleur scharlaken is natuurlijk de kleur van Jezus' bloed. Maar in de taal van de bijbel is de kleur scharlaken ook een beeld van de zonde (Jes. 1:18; Openb. 17:3-4).

Scharlakenrode stof kwam oorspronkelijk uit Perzië. De kleur werd verkregen uit verpulverde schildluizen en het was in die tijd onmogelijk om een kleed, dat in deze felrode verf was geverfd, ooit weer wit te krijgen. Schildluizen hechten zich vast aan de plant en zuigen alle levenssappen uit de plant op. Men kan de schildluizen door hun beschermende schild zelfs niet met een verdelgingsmiddel verwijderen. Wil men ze tóch verwijderen, dan moeten ze één voor één worden weggekrabd en verpulverd. Zo is het ook met de zonden in ons leven. Zonden zijn als schildluizen. Niets of niemand kan ze verwijderen en ze zuigen het leven uit ons weg. Tótdat ze stuk voor stuk worden beleden aan Jezus, Die voor de zonden van de mensen een intens lijden moest ondergaan. Waarna ze worden gewassen door Zijn machtige, reinigende Bloed.

Scharlaken verwijst daarom naar Jezus' bereidwilligheid van om als Zoon des mensen voor ons te lijden (Jes. 50:5-7; 53:4-5) als gevolg van ónze zonden, die als schildluizen aan ons leven kleven (Jes. 1:18). Jezus was bereid om vrijwillig het kruisproces voor ons te ondergaan. Hij werd voor ons volkomen tot zonde gemaakt (2 Cor. 5:21).

Dit wordt ons zó duidelijk uitgebeeld in het evangelie van Lukas, waar Jezus aan ons wordt gepresenteerd als een gewoon Mens, als de Zoon des mensen. Hier in dit evangelie treedt het zuiver menselijke van Zijn Wezen naar voren en wordt juist Zijn lijden zo bijzonder uitgebeeld. We zien Hem in Zijn allerdiepste vernedering als Mens. We zien zelfs, dat Zijn angst voor de vieze, smerige zonden en misdaden van de mensheid zó groot was, dat zijn zweet als grote druppels bloed werd (Luk. 22:39-44).

Maar ook gewone mensen hebben geslachtsregisters. Daarom heeft Jezus in dit evangelie juist weer wél een geslachtsregister. Maar nu niet meer als Zoon van een koning, zoals in het evangelie van Mattheüs, maar als Zoon van een mens. Het geslachtsregister begint dan ook te vermelden, dat Jezus de Zoon van Jozef (NB, maar een gewone timmerman!) was (Luk. 3:23).

Fijn getweerd, wit linnen verwijst naar Gods gerechtigheid en naar de gerechtigheid van Jezus als Zoon van God, waarmee wij bekleed worden als onze zonden door Hem zijn verzoend (Rom. 7:12; Rom. 5:1). Leest u ook Openb. 7:13-14, waar een tafereel geschetst wordt waarin mensen uit de Grote Verdrukking komen, terwijl hun lange klederen zijn gewassen en wit zijn gemaakt in het Bloed van het Lam. Zij zijn gerechtvaardigd door het Bloed van het Lam. Leest u ook Openb. 3:4-5 en Openb. 19:7-8. De kleur wit beeldt daarom ook Zijn reinheid uit. Jezus was absoluut zonder zonden, maar Hij werd tot zonde gemaakt (2 Cor. 5:21; Hebr. 4:15).

In het evangelie van Johannes zien wij Jezus in Zijn hoge positie van de Zoon van God. De stervende Zoon des mensen zoals uitgebeeld in het evangelie van Lukas is óók de overwinnende Zoon van God (Joh. 16:33). God kan nooit verliezen. Alléén in het evangelie van Johannes zei Jezus daarom vlak voor Hij stierf: *“Het is volbracht”* (Joh. 19:28,30). Tientallen malen blijkt uit dit evangelie ook de intieme relatie van de Zoon met Zijn hemelse Vader, Die Hem naar de aarde zond. Lees met name het Hogepriesterlijke gebed in Joh. 17.

Ook in het Johannesevangelie wordt géén geslachtsregister van Jezus gegeven. Dat kan ook niet, omdat Jezus als Zoon van God eeuwig bestond en zal bestaan. Dit evangelie begint dan ook in Joh. 1:1 met de woorden: *“In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God”* en vervolgt dan in vers 14 met de woorden: *“En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond .....*”. Lees ook Hebr. 1:10-12. Johannes schildert in dit evangelie Jezus als het eeuwige Woord in Zijn grote kracht en majesteit (Joh. 1:18), dat als het Licht der wereld (Joh. 8:12; 9:5) en als het Brood des Levens op aarde kwam (Joh. 6:22-59). Brood! Dat eerst als tarwekorrels in de donkere aarde zou moeten afsterven, gedorst en verbrijzeld zou moeten worden en dan tot levend voedsel in de gloeiendhete oven van vreselijk lijden zou moeten worden gebakken.

Realiseert u zich overigens ook hier weer de bijzondere tegenstelling? Namelijk de Zoon van God tegenover de Zoon des mensen?

Broeders en zusters, de kleding van de hogepriester wijst op Jezus' levenswandel. En die levenswandel was een kruiswandel. Juist dit aspect zien we in de kleuren van de Efod. Zij tonen ons Jezus' kruis. In de kleuren zien we de Zoon van God, de Allerhoogste, tegenover de Zoon des mensen, in Zijn meest intense en allerdiepste lijden. Dit is de verticale, staande balk van het kruis! Maar we zien ook de grote Koning tegenover de grote Dienstknecht uitgebeeld, de horizontale balk van het kruis. Jezus' wandel was met recht een kruiswandel!

Het is duidelijk dat deze kruiswandel, een wandel waarin Hij niet heeft gefaald, niet heeft gezondigd en in alle beproevingen en verzoeken rechttop is blijven staan, alléén door de werkingen van de Heilige Geest tot stand kon worden gebracht. Zonder de Heilige Geest is een heilige levenswandel ook volstrekt onmogelijk (Zach. 4:6). De Heilige Geest leidde Jezus in het kruisproces en gaf Hem kracht om alles naar Gods wil te volbrengen. De aanwezigheid van de Heilige Geest in Jezus' hart en leven wordt uitgedrukt door de gouden draad, die door de Efod was geweven. Goud verwijst in geestelijke zin naar de Heilige Geest, zoals u ongetwijfeld reeds weet en zoals in de studies over de Tabernakel op deze website al meerdere malen werd verklaard. Onze Here Jezus Christus werd altijd door de Heilige Geest geleid. Hij was overvloedig vol van de Heilige Geest. In alles wat Hij deed, was de zalving van de Heilige Geest overvloedig aanwezig. Zijn benamingen Christus (Grieks: *“chris'tos”*) en Messias (Hebreeuws: *“maasjiach”*) betekenen dan ook beide *“Gezalfde”*. Enkele teksten:

Jes. 11:2 – *“En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN.”*

Luk. 3:21-22 – *“En het geschiedde, toen al het volk gedoopt werd, en Jezus ook gedoopt was, en bad, dat de hemel geopend werd; En dat de Heilige Geest op Hem nederdaalde, in*

lichamelijke gedaante, gelijk een duif; en dat er een stem geschiedde uit den hemel, zeggende: Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!”
 Luk. 4:1,14 – *“En Jezus, vol des Heiligen Geestes, keerde wederom van de Jordaan, en werd door den Geest geleid in de woestijn;.....
 En Jezus keerde wederom, door de kracht des Geestes, naar Galilea; en het gerucht van Hem ging uit door het gehele omliggende land.”*

Broeders en zusters, het moge duidelijk zijn, dat ook wij de Heilige Geest in Zijn volheid nodig hebben als wij Jezus' voetstappen en Zijn voorbeeld willen navolgen. Laten wij toch niet de illusie hebben, dat wij het zonder de Heilige Geest wel even kunnen fixen.

De twee sardonixstenen

Tot besluit van Deel 2 wil ik nog even ingaan op de twee sardonixstenen, die in gouden kastjes waren gezet en aan de schouderbanden van de Efod waren bevestigd met gouden kettinkjes.

Ex. 28:9-14 – *“En gij zult twee sardonixstenen nemen, en de namen der zonen van Israël daarop graveren. Zes van hun namen op een steen, en de zes overige namen op den anderen steen, naar hun geboorten; Naar steensnijderswerk, gelijk men de zegelen graveert, zult gij deze twee stenen graveren, met de namen der zonen van Israël; gij zult ze maken, dat zij omvat zijn in gouden kastjes. En gij zult de twee stenen aan de schouderbanden des efods zetten, zijnde stenen ter gedachtenis voor de kinderen Israëls; en Aäron zal hun namen op zijn beide schouders dragen, ter gedachtenis, voor het aangezicht des HEEREN. Gij zult ook gouden kastjes maken, En twee ketentjes van louter goud; gelijk-eindigende zult gij die maken, gedraaid werk; en de gedraaide ketentjes zult gij aan de kastjes hechten.”*

De schouderbanden hadden ten doel om voor- en achterpand van de Efod samen te voegen (vers 6-7). Precies op die plek bevonden zich de prachtige sardonixstenen met daarin de namen van de twaalf zonen (de twaalf stammen) van Israël gegraveerd. De sardonixstenen voegden dus in zekere zin de Efod samen en maakten deze compleet. Zij droegen de Efod als het ware.

De aardse, Israëlitische hogepriester (naar de ordening van Aäron) droeg hiermee alle stammen, dus het gehele volk van Israël, op zijn schouders. Israël was Gods volk! Als wij dan bedenken, broeders en zusters, dat deze hogepriester in schaduwbeeld verwijst naar een andere, namelijk naar Jezus, onze hemelse Hogepriester (zie Deel 1 van deze studie), dan ontdekken wij dat Jezus de Gemeente, héél Gods volk, bestaande uit Joden en heidenen op Zijn schouders draagt.

De namen van de twaalf stammen van Israël zijn daarmee een direkte heenwijzing naar de twaalf apostelen, die Jezus tijdens Zijn aardse kruiswandering (een “Efod”) had uitverkozen en die Hem navolgden. Jezus, onze Hogepriester, onderwees Zijn twaalf discipelen met intense liefde, leerde hen God de Vader kennen en toonde hen de Weg naar Gods Koninkrijk. Hij voedde hen op en droeg hen op Zijn heilige schouders.

Joh. 17:6-12 – *“Ik heb Uw Naam geopenbaard den menschen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard. Nu hebben zij bekend, dat alles, wat Gij Mij gegeven hebt, van U is. Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt. Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw. En al het Mijne is Uw, en het Uwe is Mijn; en Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de wereld, en Ik kome tot U, Heilige Vader, bewaar ze in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij een zijn, gelijk als Wij. Toen Ik met hen in de wereld was, bewaarde Ik ze in Uw Naam. Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde.”*

In Zijn twaalf discipelen droeg Jezus óók de Gemeente op Zijn schouders. Want Zijn discipelen waren de eerste leden van de Gemeente (Matt. 28:19; Hand. 1:8; 2:1-4,37-41).

In het boek Openbaring mogen we dan ook in Gods geweldige creatie, het heilige Nieuwe Jeruzalem, de Bruid, de Gemeente, ontdekken dat zowel de namen van de twaalf stammen van Israël als de namen van de twaalf apostelen van Jezus een prominente plaats hebben gekregen. Openb. 21:12-14 – *“En zij had een groten en hogen muur, en had twaalf poorten, en in de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welken zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israëls. Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten. En de muur der stad had twaalf fundamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams.”*

Broeders en zusters, de namen waren in de sardonixstenen gegraveerd, zoals steensnijders zegelen graveren. En als de namen gegraveerd moesten worden, dan betekent dat voor mij dat God de Vader daarmee Zijn belofte heeft verzegeld. Het staat absoluut vast! Gods Gemeente van Joden en heidenen zál eens Jezus' schitterende Bruid vormen. En de verzegeling zal plaatsvinden door de Heilige Geest. Efez. 1:13 – *“In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;”*

De edelsteen sardonix wordt in de bijbel genoemd als edelsteen op de schouders van de Efod (Ex. 28:9-12), als edelsteen in de vierkante borstlap des gericht's (Ex. 28:15-20) en als edelsteen in het fundament van het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid (Openb. 21:19-20). Waarvan spreken sardonixstenen eigenlijk precies?

De sardonix is een uit kwarts ontstane edelsteen met witte en bruine lagen. In de bijbel vinden we niet direkt iets concreets over de geestelijke betekenis van de sardonix. Maar we zagen zojuist, dat de sardonixstenen op de schouders van de Efod op Gods volk wijzen, gedragen door Jezus op Zijn heilige schouders. De Hebreeuwse naam “sjoham” (שׁוֹהַם), afkomstig van een niet voorkomende stam, geeft ons wellicht toch nog een andere aanwijzing in deze richting. Waarschijnlijk betekent “sjoham” (שׁוֹהַם) “bleken, wit maken”. Dit “wit maken” is zeker het geval met Gods volk. Openb. 7:14 – *“En ik sprak tot hem: Heere, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.”*

De Gemeente, de Bruid zal straks wit zijn, dat wil zeggen zó rein en heilig zijn, dat er niets onreins meer in haar zal komen (Openb. 21:27). De heerlijkheid Gods zal aan haar worden gevonden (Openb. 21:11). Dit betekent dat ook het ontoegankelijke Licht van God (1 Tim. 6:16) aan en in haar zal zijn.

Geliefde broeders en zusters, het hoeft ons niet bijzonder te verbazen, dat lang niet alles uit de bijbel ons duidelijk wordt. Want spreken de volgende bijbelteksten niet voor zich?

1 Cor. 13:12 – *“Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.”*

1 Joh. 3:2 – *“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.”*

Maar er is één ding dat als een huis vaststaat, of liever gezegd als een stad. Namelijk de Bruid, de Gemeente, Gods volk, welke Jezus op Zijn schouders draagt. Straks zullen wij allen daar door Gods onbegrijpelijke genade voor eeuwig mogen verblijven. Samen met Jezus! Prijst God! Hallelujah!

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)